

Hoi!

LEUK je te leren kennen. Hoe heet JIJ?

Ik ben MEGGIE (je spreekt de g uit zoals de g in Google) en ik ben 11 jaar. Ik heet naar mijn oma Megan Marianne. Mijn oma wordt door iedereen oma Meg of Meggie genoemd en daarom heet ik ook zo.

Mijn broertjes heten Tijn en Mart. Ze zijn 8 en 9 jaar oud. En ik heb nog een zusje. Zij heet Fenna en is 5 jaar.

We zijn net verhuisd naar een GROOT OUD HUIS aan de rand van een dorp, dat nog helemaal verbouwd moet worden. Er is een heleboel grond omheen en er is ook een brede sloot die dwars door het weiland loopt.

BOVEN de deur van ons huis staat met sierlijke letters *Fluitekruid* geschreven. En die naam blijft er staan, heeft mama gezegd. Logisch natuurlijk. Als je een naam eenmaal hebt gekregen, hoort die voor altijd bij je. Het is het eerste cadeau dat je in je leven krijgt, vindt mijn vader.

En dat geldt daarom voor dit huis ook.

Mijn ouders houden van KLUSSEN en verbouwen en willen het liefst alles zelf doen. Maar mijn vader is piloot en vliegt de hele wereld over. Daarom is hij soms dagen achter elkaar weg en dan gelukkig weer een hele poos thuis. Dat is niet altijd handig als je net zo'n klushuis hebt gekocht. Maar we zullen zien. We zijn net VOOR de zomervakantie VERHUISD en de dag erop moest mijn vader alweer vliegen. Dat vonden we allemaal jammer, maar aan het eind van deze week komt hij terug. En dan blijft hij vijf weken thuis!

O ja, mijn vader heet Huub en mijn moeder Imke.

We hebben drie konijnen, tien nieuwe kippen, nog geen hond en ontzettend veel spinnen en muizen.

Op ons erf staat een soort TUINHUIS en dat gaan we verhuren volgens mijn moeder. Tenminste, als het bewoonbaar is gemaakt en dat is het nog lang niet.

Ik zou nog heel veel over mezelf kunnen schrijven, maar ik heb geen tijd meer.

Moet je HOREN wat mama me NET verteld heeft!

Liefs, Meggie

1. Verhuurd

‘Verhuurd voor 1 euro per maand?’

Ik kijk mama verbaasd aan. 1 Euro betalen om een maand in een huis te wonen, is wel heel weinig. Dat weet zelfs ik. Mama lacht blij en kijkt door het raam in de verte. ‘Ik ben zo blij dat er iemand **in** het kleine huisje gaat wonen. Wat zal het hier mooi en gezellig worden.’

Mijn blik volgt die van mama. In het weiland achter ons huis staat een piepklein TUINHUIS. Erin is een mini-aanrechtje met een wasbak en een aangebouwd hokje met een wc. Dat is alles. Verder zit het vol met spinnen en antiek stof.

‘Wie wil DAAR nou wonen? Zelfs een zwerver zou er zijn neus voor ophalen. Trouwens, Tijn en Mart willen erin spelen.’

‘O, die vinden wel een ander plekje. Je moet **het tuinhuis** nog maar eens goed bekijken, Meg. Ja, je hebt ge-

lijk. Het is er vies en er zitten spinnen en het is nog onbe-
woonbaar, maar daarom kost het ook maar 1 euro
 per maand. De rest van de huur wordt in natura
betaald.'

Ik trek een diepe rimpel in mijn hoofd. Wat mama
bedoelt met in natura, daar snap ik niks van. Maar dat
Tijn en Mart het tuinhuis niet kunnen gebruiken om een
eigen speelplek te maken, dat snap ik wel. Dat zal Tijn vast
niet fijn vinden.

Ineens zie ik dat mama mij aankijkt.

'Nou, wat vind je ervan? Is het een GOEDE DEAL om in
natura te laten betalen?'

Ik haal mijn schouders op. 'Wat houdt dat in dan?'

Bij het woord natura denk ik aan de natuur. In mijn hoofd
vormt zich een beeld van de persoon die in het tuinhuis, en
dus graag in de natuur, wil wonen. Het is vast een oudere
man met een vishengel over zijn schouder. Hij heeft hoge
laarzen aan en als hij lacht kun je het 10 meter verderop
horen.

'Nou, dat betekent dat Flora Sylvestris het huisje helemaal
moet opknappen en bewoonbaar moet maken van haar
eigen geld. En dat moet dan weer in overleg met ons.'

‘Huh? Flora Sylwatte?’

Ik vergeet de man met laarzen die in de natuur wil wonen. In natura betekent iets heel anders! En die huurder is helemaal geen man, maar een vrouw!

‘Is het een VROUW die het huisje moet gaan opknappen?’

Mama haalt haar schouders op. ‘Ja, doe niet zo ouderwets, Meg. Vrouwen kunnen ontzettend handig zijn, hoor. Dat is die Flora vast ook. En anders schakelt ze maar hulp in bij het klussen.’

Mama begrijpt mij verkeerd. Ik vind het niet ouderwets, maar juist super stoer dat er een vrouw komt wonen in ons tuinhuis! En dat ze dat huisje zelf moet gaan verbouwen! Zelf zou ik later ook wel zoiets willen doen. Wat voor type zou die Flora eigenlijk zijn? Het beeld in mijn hoofd verandert direct van een man met hoge laarzen in een vrouw. Maar het lukt me niet goed om voor me te zien wat voor type vrouw het dan moet zijn ...

‘Misschien komt er een zachtgeel keukentje in met gebloemde gordijnen voor het raam. Een bosje vers geplukte bloemen op tafel en ...’

Ik moet hardop lachen als ik mama zo dromerig

hoor zeggen dat ze aan een zachtgele keuken denkt. Ik denk meer aan een simpele keuken van steigerhout.

MISSCHIEN mag ik Flora wel helpen. In het opknappen van oude spullen ben ik goed. Dat wil ik ook gaan doen in mijn eigen schuurtje. Of nou ja, het schuurtje is natuurlijk niet van mij alleen, maar ik heb er wel een eigen plekje gemaakt, op het zoldertje van de schuur. Daar kan ik lekker knutselen en daar heb ik meteen de meest geweldige uitkijkplaats die er bestaat.

Mijn gedachten vliegen van het schuurtje terug naar het tuinhuis, waar volgens mama die Flora gaat wonen.

‘Mag ik het al aan Tijn en Mart vertellen, mam?’ Ik zie de beteuterde gezichten van mijn broers meteen voor me. Nu kunnen ze niet meer spelen in het oude tuinhuis. Hebben zij even PECH.

Voordat mama antwoord kan geven, ben ik de trap al op gehold. Naar de kamer waar de jongens slapen.

Op de deur hangt een zelfgemaakt bordje met NIET STORREN erop. Stiekem luister ik even door de deur, maar als ik niets hoor, duw ik hem met kracht open. En precies op dat moment hoor ik Mart roepen: ‘Au! Ik heb een splinter!’

Mart is de zere plek van de splinter vergeten. En ik ben vergeten wat ik wilde vertellen. VERBAASD kijken we allebei van Tijn naar de vensterbank, die er nu weer heel normaal uitziet.

‘Wat deed je nou, Tijn?’

Tijn wrijft over de vensterbank. ‘Eh ... ik probeerde de plek te zoeken waar Mart die splinter kreeg.’ Met de mouw van zijn shirt veegt hij nog eens over de vensterbank. ‘Maar toen schoot de hele vensterbank omhoog. Vreemd hè? En wat is dit?’

Tijn wijst naar twee grote krassen in de vensterbank. Automatisch volg ik de streepjes met mijn vinger. Het zijn rare TEKENS, ze lijken op streepjes. Het lijkt wel of ze expres in het hout zijn gekrast.

‘Wacht eens’, zegt Tijn. Hij slaat nog een keer met zijn vuist op de vensterbank. Precies bij de streepjes in het hout. De plank veert meteen weer een paar centimeter omhoog.

‘Joh’, roept Mart, ‘het zijn niet zomaar krassen, het betekent iets ... Er zit vast iets GEHEIMS onder de vensterbank!’ ‘Als we er een stokje onder duwen, kunnen we het zien, denk ik.’ Ik kijk om me heen.

De kamer van Tijn en Mart heeft papa nog voor de verhuizing in orde gemaakt voor de jongens. Er zit al behang op de muur, alleen het raamkozijn en de vensterbank moeten nog worden gerepareerd en geverfd. En er moet overal nog nieuwe vloerbedekking komen. Maar de grote kledingkast van de jongens is in elkaar gezet en hun stapelbed ziet er keurig uit.

‘We hebben eigenlijk een stok nodig’, denk ik hardop. ‘DAN kunnen we kijken of er inderdaad iets geheims onder die vensterbank zit.’

‘Goed idee’, zegt Mart. Hij slaat net als Tijn ook op de vensterbank. Maar er gebeurt nu helemaal niets.

‘Logisch, de plank gaat alleen omhoog als je precies op die streepjes slaat’, hoor ik Tijn zeggen. ‘Dat gaan wij straks

samen lekker uitzoeken, Mart!’

Tijn kijkt naar mij. ‘WAT kwam je eigenlijk doen, Meggie?’

Nou zeg. Ik kijk boos naar mijn broer. Wil hij het nu samen met Mart uitzoeken? Maar ik wil ook weten wat er onder die vensterbank zit.

Het idee van die stok kwam tenslotte

van mij. Maar ineens herinner ik me het tuinhuis en wat ik de jongens daarover wilde vertellen.

‘Oké, ik heb een heel BIJZONDER nieuwtje!’ Expres hou ik even mijn mond stijf dicht.

‘Wat dan?’ Mart geeft me een duw.

‘Wat voor bijzonders dan?’

‘Nou, we krijgen deze week misschien een nieuwe HUURDER. In het tuinhuis!’

‘Daag, dat is zeker een grapje’, zegt Mart verontwaardigd.

‘Wij mochten erin gaan spelen en een hut bouwen van mama, dus het kan niet opeens verhuurd worden.’

‘O nee? Het is lekker toch echt waar. En jullie moeten van mama maar ergens anders een plekje zoeken, maar niet in de schuur, die is van mij!’

Snel loop ik de kamer uit, ik ren de trap af.

Mart en Tijn komen meteen achter me aan.

‘Mam! Is het waar wat Meggie zegt? **Komt** er een huurder in het tuinhuis? En waar moeten wij dan een hut bouwen?’

Mama knikt. ‘Rustig jongens. Er is zoveel ruimte om het huis. Jullie kunnen overal spelen en een hut bouwen.’

Mama kijkt naar Tijn. 'Het loopt nu opeens iets anders dan gedacht, hè Tijn? Als papa weer thuis is, gaan we voor jullie een leuke plek zoeken om te spelen en een hut te maken.'

'Ja maar, wij vonden het tuinhuis zo spannend! En eh ... hoe komt u nou opeens aan een nieuwe huurder? Dat kan toch helemaal niet?'

'Tja,' zegt mama. 'Zaterdag heb ik een advertentie gezet. En ik had nooit gedacht dat er vandaag al op gereageerd zou worden. Maar dat is wel gebeurd. Ik ben net gebeld. De nieuwe huurder komt woensdag naar het tuinhuis kijken. Daarom zou ik vandaag en morgen graag met jullie het tuinhuisje goed schoon willen maken.' IK moet lachen als ik naar de gezichten van MIJN BROERTJES kijk. Vlug steek ik mijn tong uit. 'Zie je wel?' Mart en Tijn zijn natuurlijk net zo verbaasd als ik over het nieuws dat het kleine huisje verhuurd wordt.

Ik kijk even wat langer naar Tijn. Hij houdt er niet van als dingen ineens veranderen. Daar raakt hij van in de war. Daarom hebben papa en mama de slaapkamer van Mart en Tijn ook als eerste in orde gemaakt. Maar nu lijkt hij dit nieuws wel goed op te pakken.

Hij vuurt een heleboel vragen op mama af. 'Wie is die nieuwe huurder dan? Kennen wij hem? En waar gaat-ie dan koken?'

'Haha, nergens, want er zit niet eens een echte keuken in', zegt Mart.

'Heeft Meggie dat allemaal nog niet verteld? De nieuwe huurder heet **Flora Sylvestris**. En juist omdat ze een vrouw is, geloof ik vast en zeker dat zij het huisje heel mooi gaat maken. Ze moet het natuurlijk wel helemaal op gaan knappen, maar het wordt prachtig om in te gaan **wonen**. Let maar eens op.'

Maar of die wens van mama uitkomt, weet ik niet zeker. Over SMAAK valt nou eenmaal niet te twisten. Dat is een van de spreekwoorden die ik van de juf op de vorige school heb geleerd. Het betekent dat iedereen iets anders mooi vindt. De een houdt van een huis met druk behang en de ander wil alle muren wit hebben. Nou, wat mama prachtig vindt, hoeft die mevrouw dus helemaal niet prachtig te vinden.

Ik denk aan de zoekplaat met allemaal getekende spreekwoorden, die ik op mijn vorige school kreeg. Wie de meeste spreekwoorden had gevonden, kreeg van de juf

een oorkonde. Dat is een soort diploma. Ik had hem graag willen hebben, want onze juf kon heel mooi tekenen en ze had hem zelf gemaakt. Maar ja, ik had er net een paar te weinig. Er bleken zo vreselijk veel spreekwoorden te zijn. Niet NORMAAL gewoon. Maar die over 'smaken verschillen' heb ik wel mooi onthouden.

Mart en Tijn kijken elkaar aan. 'Maar misschien wil ze dat oude tuinhuis helemaal niet huren', zegt Tijn, terwijl hij Mart een por geeft, 'als ze al die ROMMEL ziet. Dan kunnen wij er toch een hut bouwen ...'

'Het is inderdaad nog niet helemaal zeker', zegt mama. 'En jullie mogen er vandaag en morgen nog wel spelen, hoor. Maar we moeten er ook een beetje schoonmaken, zodat het opgeruimd is als die mevrouw komt kijken. Helpen jullie mee? En jij ook, Meggie?'

Ik vergeet meteen alle spreekwoorden, behalve dan die ene. Over smaken verschillen.

'Misschien houdt ze van lekker rommelig', zeg ik.

Mama kijkt me vragend aan. 'Wat bedoel je?'

'Nou, misschien heeft die mevrouw die er komt wonen een rommelige smaak, dan houdt ze helemaal niet van opgeruimd en zo ...'

‘Nee, dan houdt ze van spinnen’, roept Mart lachend.
‘Ja’, zegt Tijn. ‘Misschien houdt die Flora wel van rommel
maken. Net als wij doen.’

Maar mama schudt haar hoofd. ‘Natuurlijk houdt Flora niet van rommel
maken. Iedereen houdt van opgeruimd.’

NIET WAAR, wil ik roepen, over
smaak valt niet te twisten. Maar mama
pakt al een emmer uit de kast en een lange
stok met een borstel erop. ‘Misschien wil jij de
spinnen weghalen met de ragebol, Meggie.’
Ik knik. Een ragebol vind ik wel een leuk ding.
En spinnen vangen, daar ben ik gek op. Ik ben
Meggie en een meisje, maar ik hou niet van echte
meisjesdingen, zoals haren kammen bij de pop-
pen en ze eindeloos aan- en uitkleden. Ik hou van
buiten zijn en spelen met dieren en dingen zelf maken.
Dat vooral. Ik ben blij dat we verhuisd zijn uit de stad.
We hadden daar niet eens een tuin en er was altijd lawaai.
Later wil ik UITVINDER worden en SCHRIJFSTER van
boeken. Spannende boeken natuurlijk. Volgens papa is

dat een ideale combinatie. Overdag kan ik dingen uitvinden en daarover kan ik dan 's avonds een verhaal schrijven.

'Hoe oud is Flora eigenlijk?' vraag ik aan mama. 'Of moeten we mevrouw Slynogwat zeggen?'

Mama haalt haar schouders op. 'Ik denk dat we gewoon Flora mogen zeggen. We horen het vanzelf wel.'

Mama knikt naar Tijn en Mart. 'Gaan jullie maar vast naar het tuinhuis. Wij komen eraan.'

Tijn trekt aan de arm van Mart en samen hollen ze weg.

'Waarom denkt u dat die Flora zo enthousiast is, mam, ze heeft het tuinhuis toch nog helemaal niet gezien?'

Mama denkt even na. 'Nee, ze heeft het tuinhuis niet in het echt gezien, maar wel dit stukje in de krant. Kijk maar ...'

Mama pakt een vel PAPIER van de tafel.

Ik lees wat er staat.

*Huize Fluitekruid zoekt
MURDER voor 1 euro per maand*

Dat staat er met mooie sierlijke letters. En daaronder:

Op een prachtige, idyllische en rustige locatie tussen weilanden en fluitekruid staat op het erf van Huize Fluitekruid een tuinhuis. Het huisje is te huur voor slechts 1 euro per maand, geschikt voor 1 persoon en per direct te huren. Het is pas bewoonbaar na een investering die door de nieuwe huurder gedaan moet worden. Voor meer informatie of een bezichtiging kunt u contact opnemen met ...

Daaronder staan ons telefoonnummer en het mailadres. Maar het mooiste van alles zijn de foto's die mama bij het bericht heeft gezet. Het huisje ziet er zo gezellig uit, dat natuurlijk iedereen het wel wil huren voor 1 euro!

‘En dit heeft dus zaterdag in de krant gestaan?’ Ik laat het vel zakken en kijk mama aan.

‘Ja, papa was weg en ik kan nu alleen toch geen grote klussen oppakken. Dus ik dacht, laat ik maar vast een ADVERTENTIE plaatsen.’ Mama

lacht vrolijk. 'En vandaag belde Flora, ze was heel enthousiast, dus ik hoop echt dat Flora het huisje ook echt mooi vindt en dat het doorgaat.'

Echt mama, om zoiets in de krant te zetten! Een hobby van haar is foto's maken en dat kan ze heel erg goed. Geen wonder dat Flora zo enthousiast was. De foto's onder de advertentie lijken zo uit een vakantiebrochure te komen. Mama heeft gewoon supervoordelige foto's gemaakt van het kleine huisje. Nu begrijp ik het helemaal.

'Roep jij Fenna even?' zegt mama. 'Dan doe ik sop in de emmer. Ik wil beginnen met ramenzemen.'

Terwijl mama de emmer onder de kraan zet, zodat er allemaal schuim in komt, ga ik op zoek naar mijn kleine zusje Fenna. Ze is in de woonkamer, waar ze achter de bank op de vensterbank een hele rij met kleine poppetjes heeft staan.

'Kom je ook helpen, Fenna? We gaan schoonmaken in het tuinhuisje.'

'Mogen mijn popjes ook mee?'

Ik twijfel. 'Dat is niet erg handig, eigenlijk.'

‘Plie-ie-ies’, dringt Fenna aan. ‘Mag het?’

Ik zie de plastic bak staan waarin de poppetjes bewaard worden. ‘Nou, oké, doe ze maar in de bak, dan nemen we ze allemaal mee.’

Even later zijn we aan het werk. Fenna speelt met haar poppetjes op een kleed op de grond. Met de ragebol veeg ik alle spinnen weg en mama zeemt meteen daarna de ramen. Eerst binnen en dan buiten.

Boven het piepkleine AANRECHT in het tuinhuisje is een raam. Ik klim bovenop het aanrecht. Zo kan ik ook nog een stuk van het plafond vegen. Door het raam kijk ik uit over een stuk grond waar ooit groenten gekweekt werden. Daarachter beginnen de weilanden. Het is net een SCHILDERIJ. Achter het weiland is een veld vol met goudgeel graan. Maar dat is van de buurman.

‘Kan ik hier al stofzuigen?’ Onhandig trekt Tijn een stofzuiger achter zich aan.

‘Ja, begin maar met mijn ragebol, ik heb al een heleboel

gevangen.' Ik zwaai de lange stok waar een hele sliert stof aan hangt voor zijn neus heen en weer.

Tijn houdt de stofzuiger bij de ragebol en het stof verdwijnt meteen. Goede UITVINDING zeg, zo'n stofzuiger. LATER wil ik ook iets bijzonders uitvinden. Iets wat er NU nog niet is.

'Ik ben klaar, hoor', zegt Tijn een paar minuten later. Op zijn gezicht zit een zwarte streep.

'Goed, ga maar buiten spelen', zegt mama.

Door het kleine keukenraam zie ik hem even later naast Mart met een mand over het erf lopen. Ze gaan vast EIEREN rapen en ze in het kastje bij de weg zetten.

Ik heb ineens ook geen zin meer. Dus klim ik van het aanrecht af. Laat die Flora lekker zelf de rest maar schoonmaken.

Woensdag, dan komt ze. Ik ben zo benieuwd!